

в. „Нова Струя“

Излиза всека

Събота.

годишнъ абонаментъ 4 л.,
полугодишнъ 2 лева,

Единъ брой 10 ст.

НОВА СТРУЯ

ВѢСНИКЪ ЗА ПОЛИТИКА И ПРОСВѢЩЕНИЕ

Всичко, чо се отнася до вѣстника, се изпраща на адресъ: Редакция
в. „Нова Струя“ въ гр. Плѣвенъ.

За обявления се плаща
по 10 ст. на дума на пър-
стот.
изданието при особено спо-
разумение.

ГЕОРГИ ИВ. УЗУНОВЪ

нѣма да приема на имения си денъ посѣщението.

ПРѢКРАСЕНЪ СЛУЧАЙ

Да се снабдите съ потрѣбнитѣ Ви канцеларски и ученически потрѣбности имате само тогава, когато посѣтите печатницата на Т. Хр. Бѣрдаровъ въ Плѣвенъ.

Тамъ се намиратъ винаги отъ най добро качество хартии, мастила, червенъ восъкъ, цинкови материали и се изработватъ съ най голѣма чистота всички печатарски работи, като: книги, вѣстници, годежни, свадбени и визитни карти и пр. и пр.

ИСПИТНИ ВѢДОМОСТИ, ГЛАВНИ КНИГИ, Свидѣтелства и удостовѣрения за учениците отъ основните училища, отпечатани на чиста бѣла хартия, сѫщо има готови въ печатницата на Т. Хр. Бѣрдаровъ.

Цѣни извѣнредно намалени.

путати, чиновници, попозе, дами и кавалери, професори и офицери,—исичко това, което не живѣе съ свой трудъ и което не е осъщало на шѣпци си тѣжкия кръстъ на материалните и нравствени страдания, ще парадира на 22 прѣдъ прѣстола на бѣлгарската династия и въ хоръ ще запѣе къмъ царскитѣ палати: «Осана! Благословенъ гряди во имѧ Господне!». Едва ли ще има нѣкаква разлика между вѣзхищението на Софийската кокона, опоена отъ лѣскавината на еполетите, саблите и царските коне и вѣзхищението на балканския бай Ганю, който изтласканъ отъ простишката ограда на своя плѣвникъ и попадналъ въ числото на «избраниците», ще чувствува себе си на вѣтра на земното блаженство, когато нѣкоя благосклонна усмишка отъ княжеския уста се изтрѣгне и отправи къмъ неговото простянико зяпнало лице.

Всичкото това безвкусие и лицемѣрие, цѣлата тая хаплювница на депутатите, всичкото угодничество на духовенството и бюрократията, които ще бѫдатъ пето колело на княжеската калиска и необходима окраска къмъ букета на нейната гвардия,—всичко това нийго познаваме отъ дѣлги години, всичко това се повтаря всѣка година безспирно и безъ край. То се повтаря безспирно и безъ край, както съ безспирни злоупотрѣбеніята съ общото благо, както е безспирно угодничеството въ живота на висшите съсловия, както съ безпрѣдѣли народните тѣчища. Въ също такъ на това лицемѣрно тѣржество вий ще намѣрите въ миниатюръ вѣзмутителните елементи на цѣлата управителна система, която души народа ни отъ години врѣме—податливостта на бѣлгарските депутати и министри, унижението на единъ цѣлъ народъ, гордостта на царския тронъ и неговата надменост при съзнанието, че съ своята армия и духовенство тоя тронъ е всемогущъ господарь надъ всички институти. Не аплодисменти и не вѣторгъ трѣба да изтрѣгне тази унизителна театралност отъ едни истински народни прѣставители, а гробно мълчание и сурови и намръщени погледи. Не съ чувства на упоителна радост и безкрайно удоволствие трѣба да се изпълни засѣдателната зала на Народното Събрание, а съ чувството на дѣлбока горѣсть и безкрайна ненавистъ: защото не обич и радост, не удоволствие и вѣзхищение пълнятъ обширнитѣ полета на бѣлгарската земя, а скърбъ дѣлбока, горѣсть мѫжителна подкосява всѣко семейство и всѣки членъ отъ него; защото не съ обич къмъ привелегиите на силните, не съ почитание къмъ тѣхния авторитетъ и богатство, не съ доброжелателство къмъ монархията и монархите е изпълнено сърцето на грамадната маса бѣлгарски народъ, а съ умраза къмъ тѣхъ, съ едно вѣчно никога незатинимо прѣзрѣние.

На 22-и Априлъ топоветъ отъ Софийската артилерия и лѣскавитѣ униформи на лейб-гвардейски ескадронъ ще напомнятъ на публиката ежегодно подчертавания компромисъ между монархията и народа. Правителството, обикновено съ ореола на властническото достоинство и опрѣно върху авторитета на княжеската власт ще се яви прѣдъ Народното Събрание въ побѣдно тѣржество и ще иска отъ прѣставителите безусловно довѣрие за по-нататапните си планове, а пъкъ депутатите въ съзнание на своята роля и като пълномощници на съсловните интереси на буржуазията, съ пламененъ вѣторгъ ще изразятъ това свое довѣрие съ аплодисменти и ура. Къмъ безкрайния редъ глупости и лицемѣрия въ нашия дѣлжавенъ животъ въ понедѣлникъ ще се прибави още една халка, която ще прѣставлява необходимата врѣзка между мракътъ отъ миналото и притворството на сегашния моментъ. Хилядитѣ благословии, изобилно разточени по адресъ на народа отъ владици, министри, князе и депутати, хиляди подмилвания къмъ силнитѣ владѣтели на царските скъпти, хилядитѣ пусти думи, чисти отъ смисъл и съдѣржание, ще се повторятъ за да се докаже, че настоящето е единакво съ миналото, че «новата ера» е само ново облѣкло къмъ безобразното тѣло на една стара угнѣтителна политическа система. Къмъ това безвкусие и лицемѣрие ще се присъедини всичко, което не мисли съ главата си и което чувствува съ стомаха си: де-

разтуряло правителството за да си осигури болшинството. Ще ни кажатъ дѣлъ и кога въ странство бѣлгарски депутати и министри сѫ гонявани на царски и болярски трапези, а нѣма да ни кажатъ, дѣлъ, кога и колко бѣлгарски семейства не сѫ си доядали, колко съвсѣмъ сѫ останали гладни и голи. Ще ни кажатъ може би, че тѣмните облаци надъ бѣлгарския ступанственъ хоризонтъ сѫ взели да се разпрѣсватъ и че нѣкакъвъ заемъ ще накара да потече изъ страната златото като изъ ручей, а не ще ни каже колко фалимента сѫ станали, каква част отъ тоя заемъ ще бѫде открадната и кой ще плаща заемъ. Ще ни разправятъ още много други работи, все тѣй наопѣкъ, както е било до сега, за да не имъ повѣрва никой отъ народа. Ще се размѣнятъ любезности и лигавияния, ще говорятъ отъ името на народа и все за негово добро и въпрѣки всички тия толкова евтини доброжелателства народа пакъ не ще имъ повѣрва, както не имъ е вѣрвалъ до сега, както не е вѣрвалъ на никоя власт и на никой човѣкъ близо до властъта.

И така, Народното Събрание ще бѫде отворено, както е било отваряно до сега, ще почне да кове закони за въ полза на князътъ, министрите, чиновниците и богаташите, а за народа това събрание ще отлага реформите си отъ мѣсецъ на мѣсецъ, отъ есенъ до есенъ и отъ година до година, както е било до сега. Къмъ новата картина не трѣба да прибавяме нови краски, нито нови лица: нека промѣнимъ само имената на лицата и да подчеркнемъ още единъ путь безсрѣмитето на бѣлгарското законодателство и на всичките фактори въ него.

С.

Учителски съборъ въ гр. Плѣвенъ.

Първите два великденски дена бѣха опрѣдѣлени да стане съборъ. Още прѣзъ празнините мнозина учители отъ другите краища бѣха надошли въ Плѣвенъ. Забѣлѣзваше се едно уживление въ градътъ и интересъ въ гражданитѣ.

Сутринта, първия денъ на Великденъ, въ салона на Д-во «Съгласие» бѣха събрани около 200 души туканни и отъ другите мѣста учителки и учители. Всѣки очакване откриванието на събора. Прѣдѣдателя съ една кратка рѣчъ, слѣдъ испѣванието на хора учили. маршъ, откри събора и покани присѫдствующите учители да си избератъ бюро. Рѣши се да се заеме бюрото отъ настоятелството на Плѣвенското Учителско Д-во. Слѣдъ свѣршиване на прѣдварителната работа, събора пристъпи къмъ своята работа. Прѣвъ рефератъ се пада училищната политика на дѣлжавата. Ст. Велчевъ съ цифри на рѣка показва каква нехайна е била училищната политика на всички наши правителства спрямо учебното дѣло.

Втори рефератъ бѣше Тактиката на Бѣл. Уч. Съюзъ отъ Г. Стояновъ. Този въпростъ прѣдизвика дѣлги прѣния и отне по-голѣмата част отъ врѣмето на събора. Дебатитѣ по този въпростъ смѣтаме да изложимъ въ особени статии, защото интересътъ, който прѣставлява този въпростъ, изисква това. Обаче, трѣба да забѣлѣжимъ още сега, че много отъ г. г. ораторитѣ или не бѣха схванали хубаво въпростъ или пъкъ по краткостта на своятѣ отговори бѣха твърдѣ неопрѣдѣлени и неясни. Много отъ тѣхъ смѣсваха вѣтринния животъ на Съюза съ неговата вѣнчна политика спрѣмо дѣлжавата и другите обществени групи, други пъкъ не правиха никаква разлика между политиката, крайната цѣль на съюза и неговата тактика.

Трети въпросът по-редът си бѣше Македонския въпросъ и учителя развитъ отъ Д. Х. Димовъ. Тука г-нъ Димовъ бѣше въ своята сфера, той чудесно, разви македонския въпросъ у насъ, показа съ факти но ржка дѣйствията на сегашния макед. комитетъ спрѣмо вътрѣшната организация и самата Македония. По този въпросъ се подигнаха малко прѣния и събора въ прѣдъ видъ на напрѣданото врѣме рѣши да се прочете реферата: новитѣ вѣянія въ петагогията, като послѣденъ рефератъ. Референта г-нъ Бартьмовъ изложи накратко новитѣ идеи и вѣзглиди, които все повече и повече си пробиватъ путь въ петагогическата наука и испѣкна този социаленъ методъ, който винаги трѣба да биде ржководяща нишка на учителя при обучението на дѣцата. Съ това и събора се закри.

По прѣложението на нѣкои устрой се единъ малъкъ банкетъ, на когото присъствуваха около 100 души и които остави въ всички присъствуващи добро впечатление.

Най-накрая нека кажемъ и нѣколко думи за значението на самия съборъ. Сбирки отъ подобенъ родъ иматъ грамадно влияние както върху тѣзи, които участвуватъ, тѣ сѫщо и върху тѣзи, които не участвуватъ. Да размѣни човѣкъ свойтѣ мисли, да се види съ другари и запознае съ други това е необходима обществена нужда, която тѣй много се игнорира въ нашия животъ.

Този прѣвъ учителски съборъ е прѣвъ опить къмъ удовлетворяванието на една такава обществена нужда. Но не е само това, кое то може да се извлече отъ този съборъ. Той още доказа, че въ здруженото учителство има още енергия и сила, че здружения учитель не е се здружилъ да защити само своите лични и професионални интереси, а си е поставилъ и една по-шика и идеална цѣль, достойна за поддръжание и жертвъ—свѣстяване на нашия народъ отъ дѣлговѣковния сънъ.

Прочес, ний въ лицето на този прѣвъ съборъ поздравляваме здруженото учителство и му пожелаваме едни всѣкигодишни такива съборове.

Реакция и Реформи.

Думата реакция означава противодѣйствие, гаѣction. Въ политическа смисълъ, подъ думата реакция се разбира дѣйността на една партия, насочена срѣдъкъ на прѣдъка, при желание да се възвѣти «старото», отъ което противодѣйствие ще се донесътъ облаги на нѣколцина. Реакцията означава още управление на малцината явно въ врѣда на мнозинството. Управляните, при реакцията, се именуватъ реакционери, врагове на общия въ една дѣржава прогресъ и тѣ, обикновено, биватъ креатури—хора, които иматъ значение, защото се покровителстватъ отъ нѣкои «осо-ба» и не отъ работното население, отъ голѣмата част на народа. Видимитъ признания на реакцията и грознитъ и послѣдствия сѫ били непоносими, когато тя се е обрѣщала на цѣла деспотическа система, при която се е зачиталъ авторитета на отдѣлни единици, не сѫ се имали на видъ зачита, тѣрпимостта, разсъдението и критиката, не се е давало полѣтъ на устрема къмъ права и свобода и не се е признагало

правото на народа да се самъ себе си управлява — нѣщо което най-много злѣ се е чувствувало при напската властъ отъ 12 вѣкъ и до громежитѣ на френската революция, у насъ до епохата на «освобождението». Въ тия мрачни врѣмена реакционерите сѫ разгласявали това: човѣкъ живѣ подъ страхъ само за надѣжда на вѣчно небно спасение; невѣжеството е майка на благочестното; робското подчинение е признакъ на послушание; само богословието е наука; переквата стои много по-високо отъ дѣржавата и прочее. Тогаво не се е мислило за удовлетворение сичкитѣ потребности на сички обществени членове, нито е можало свободно да се говори за економическо подобреѣне, политическо вѣщуване, умствено и морално развитие. При туй властуване на реакцията народитѣ сѫ били овързани съ умствено-религиозни верии и политico-економически окови. Отличителното нѣщо при епохата на реакцията е назадничестъта, упадъкъ, развалата, зависимостта на производителното население отъ нѣколцина експлоататори и проче потиснически ища и голѣми различия и неравенства въ живота.

Явнитѣ и лошитѣ послѣдствия отъ реакцията се проявяватъ най-много въ областта на политика — когато демокрацията не е добила правдини да участвува въ упражнение на народното върховенство — и въ онай на економиката — когато едно малобройно малцинство има възможността чрезъ капитала да управлява и спекулативно експлоатира срѣдствата на производството и богатствата на дадена страна. Туй е безредие, което влошава условията на живота; то трѣба, чрезъ пълното политico-економическо прѣустройство на обществото, да се премахне та да може да настане ерата на истинското човѣшко добруване. Това нѣщо ще ни донесе една революция, иже-текитѣ на която се разчистятъ отъ еволюцията — движение създадено отъ социалната демокрация, имаща за цѣль унищожене на капиталистичкия строй — засвояване отъ страна на обществото срѣдствата на производството, разпределенето и съобщенето и въздигане на децентрализацията — политическите власти и учрѣждения да зависятъ отъ трудящите се мнозинство: труда и властъ отъ сички чрезъ вички, ползовъ и извличане и подобреѣне за сички. Постигането на тия хубави ища ще стане чрезъ реформи — коренни промѣни, които и по право и на дѣло да вѣсятъ съгласие въ общите политico-економически интереси на обществото, да прѣмахнатъ врѣдниятъ антагонизъмъ, да унищожатъ капитализма и абсолютизма и да донесатъ блага за сички, та чрезъ това човѣкътъ, дѣто и да е, сноси да живѣе; да има веществена и духовна въ удовлетворително количество храна, удобно и спрѣто облекло и здравословно жилище; това чудновато и благотворно прѣприятие ще добие право на сѫживане, които демократическите начала на човѣшките политico-економически права и блага лѣгнатъ въ основите, като законоположения на Конституцията и се загнѣзди въ правите на обществото, когато експлоатацията между човѣка и народитѣ изчезне, когато се развие духа на сдружаванието, равенството и братството, когато настане федерацията на свободните народни дѣржави, когато общността замѣсти личниятъ интересъ. Въ това отношение реформите ще се родятъ отъ борбата, въ която реакцията ще биде надвита (побѣдена) отъ революцията. Още вига, всига. Това врѣме, което не може да се опредѣли, кога и да е, ще доде: неговътъ герой ще биде работящиятъ народъ, който врѣдомъ громко вика: «сносе сънъ искамъ азъ живътъ!» — ревъ по-силенъ и отъ топовнитъ гърмежи на буржуазната армия. Развитието на той процесъ е видимъ и у насъ.

Буржуазията — сътилата на реакцията и поклониците на капитала мирѣдѣ — отъ врѣме на врѣме заговорватъ за реформи и по ишвга притворно пра-вятъ ища охраняющи само тѣхните интереси. Грамадното мнозинство на работящия народъ, ратуващо подъ знамето на социалната демокрация, никога не бива да вѣрва на буржуазните потисници, които се не-

отклоняватъ отъ Schwitzsqstem — способъ за изсмукване кръвъта на работното население. Туй мнозинство, знаеще какво начина на производството опрѣдѣля политический и духовенъ животъ, трѣба да се организира и съ цѣлъ класово съзнание юнапки земе тѣрнокопа и смѣло трѣгне въ пътя, водещъ къмъ реформи за общо добродѣйство. Чрезъ здраво единство, научна пропаганда и разумна агитация работното население ще помогне на революцията да разбие реакцията — да распрысне висящия надъ настъ грозенъ облакъ, да смаже главата на вишвата се въ тѣлото ни змия и да блѣснатъ сияйните лжи на спредливо-полезните реформи за донасяние блага чрезъ сички за сички. Само въ това направление, въ тая насока, трѣба да се движатъ работящиятъ народъ, защото цѣлътъ е висока, а срѣдствата сѫ разумни и необходими. Йскаря на народните болѣсти е самия народъ.

Капиталътъ и абсолютната отъ една страна, трудътъ и народовластието отъ друга ожесточено въюватъ. Реакцията е къмъ страната на първите; тя унасъ се проявява и проявява при режимите на «вътрѣното убѣждение», «моралното влияние», «черкезкии сопаджилъкъ», — режими на организиране безпорядъкъ; но настжающето врѣме на труда и народовластието ще замѣни тия режими съ они, при които сѣки ще вижда и казва: «мълъкнаха распри и въ свѣта има братство и любовь; отъ сичко, че трудътъ е далъ, сѣки има равенъ дѣлъ; рука робство и врѣдъ воленъ и сить е човѣкъ». Сичко това ще се постигне чрезъ реформи, на които важните ища сѫ изложени въ програмата на социалната демокрация — единично организирана съ класово съзнание у чада на трудящето се население.

Войдаръ.

Нѣколко думи върху организацията на учебното дѣло въ Источна Румелия.

Закона за народното просвѣщение отъ 4 Декември 1880 год. установява задължителността на основното учение за всички членове на областта безъ разлика на вѣра, народност и полъ. Огъ тази задължителност за обществените училища се освобождаватъ само дѣца, които посѣщаватъ частните училища. Закона се стрѣми да постави училищата съвсѣмъ на независима почва отъ дѣржавата. Тази независимост се изразява въ правата на училищните настоятелства, окр. учили. съвѣти, инспектори и министерството (тъ нарѣчена въ Ист. Румелия Дирекция на Народното Просвѣщение) Независимостта на училищата отъ централната власт е докарана до тамъ, че на министерството на просвѣщението се прѣдставя само чисто педагогическа работа, като напр. одобряване учебници, разпрѣщаване педаго-гическа и дисциплинарни въпроси и др. такива. Назначаванието на учителите, поддържанието на училища и разноските по тѣхъ, всичко това е работа на училищните настоятелства и окрѣжните училищни съвѣти. Единствените министерски чиновници сѫ инспектори, на които грижата е да наставляватъ учителите, да надзиратъ изпълнението на закона и правилниците, да агитиратъ за задължителното посѣщаване на училищата; въ шестътъ окр. учили съвѣти влизатъ по двама окр. инспектори и то по изборъ отъ останалите членове. Изобщо на училищните настоятелства, окр. учили. съвѣти, на

Два гроба земя.

изъ дневника на единъ полутора-възрастенъ затворникъ (на Даня).

I.

Какво ли да ви кажа? — Та то бѣше толкова отдавна и толкова много съмъ видѣлъ. Скитахъ азъ на всѣкаждъ по лицето на земята: много долини прѣбрѣдихъ, много планини прѣвалахъ. И спрѣхъ се азъ тукъ, —заживѣхъ миренъ животъ. Работихъ денъ и ноќи, прѣдъ нищо не се спирахъ, не сѣщахъ никога умора. А младъ бѣхъ тогава азъ! По дѣждъ, по снѣгъ, по вѣтъ излагахъ себе си немилостиво, трудихъ се два-три години на редъ — за домъ, за печала. И нѣма що да се каже! Спешлихъ азъ едно парче земя — колкото два гроба. Чие бѣше то, дали на хората, на зѣроветъ, или на Бога — азъ не знай? И хората, и зѣроветъ иматъ право надъ земята, а Господъ казватъ, билъ чифликъ надъ цѣлия свѣтъ, па чия и на кого е земята, и дали напр. и мечкитѣ робуватъ по двадесетъ години на редъ за голямитѣ планини и широкитѣ полета, по които живѣятъ — азъ съвсѣмъ не знай? За менъ казано, ний разумнитѣ человѣци полагаме цѣлия си животъ въ робия за едно парче земя отъ два гроба.. Но, слава Богу! Азъ имахъ едно парче земя и бѣхъ доволенъ. Помислихъ себе си домакинъ, помислихъ че ще заживѣя спокойни дни...

II.

О, да! помислихъ азъ, но не тѣй мислили и хората, които праватъ нашата дѣржава. На другия денъ още, при менъ се яви единъ пѣзвантинъ и ми поискава

крепостенъ актъ. Зеръ, трѣбвали и това! Като си изробувалъ земя за два гроба, трѣбва да изробуваш и тапия за два свѣта. Па защо ти е тя, и дали напримеръ и дѣло Господъ е искалъ такава тапия на дѣдо Адама и баба Ева, като имъ даде да владеятъ земята и всичко по нея, и дали нашия царь тѣрси крѣстни актове, и на вѣлиците по гората, на риби-тѣ по водата, и на орлите по вѣздуха — азъ тия работи хептенъ не разбирахъ, та и що ли ми трѣбовало да прави такава тънка смѣшка? А не да речете, че вѣлиците не разбираха, че орлите не разбираха, че рибите не разбираха, че сънъ не разбира... Но азъ съмъ човѣкъ, та трѣбвало да се мѣча повече и отъ зѣроветъ, трѣбвало да имамъ и тапия. Такава една дебѣла книга, която и кучетата се масло не ядатъ. III.

Потѣглихъ ярема, като волъ, прѣситенъ отъ умора — жаденъ за почивка, недоялъ — недоспалъ, мжчихъ се и пестихъ, положихъ още четириесетъ години въ робия, платихъ си царината, извадихъ си и тапия. Направихъ ми я хората, (хвала имъ на тия хорица, сами ми я направиха) — па ми я дадоха. Да-дадоха ми я тѣ, ама ми дадоха още десетъ други съ нея; кой червени, кой зелени, кой сини, кой жълти, една отъ друга по чешитъ, една отъ друга по саръ. Зѣръ, зѣръ сѫ, помислихъ си азъ и рекохъ да имъ ги повърна. Зеръ защо ми сѫ менъ чуди тапия? За тѣхъ трѣбва да сѫ робували други братия, па не е право да ямъ чуждъ потъ. Ненещъ ли, тамъ правителството ги неприема? Твои сѫ, казва, те, прочети

ги. Ехъ, като е така, па ще четж; тапия сѫ то, па и лошо ли е да ги има човѣкъ повече. Взимъ и прѣглеждамъ: разгърдамъ първата... охъ, Господи! та не е тапия? — Тамъ пише да се плаща: *данъкъ и десятъкъ*; прочитамъ втората, тамъ пъкъ: *емлякъ, патентъ, бегликъ*; разварямъ третата; *серчимъ, емлякъ, акцизъ...*, па прѣглеждамъ всичките, а прѣдъ очите ми се наврви една дѣлга верига отъ: *патентъ, емлякъ, бегликъ; хаджаре, серчими, акцизи, пѣтни-повини, дневни-неповини, общински-повърхности, окрѣжни-подробности, дѣржавни окрѣжности*, а най на-край тамъ една *червена екзекуция и сто оки страхъ!* И всичко това защо? — За два гроба земя... Ама на царината, казватъ, трѣбвали пари: царя ищѣлъ да ходи на разходка, генерала ще си прави шинела съ златни кончета, па министрите трѣбвали беззетни фондове и чифлици, па офицерите мундири и златни пагони, па войниците пушки и топове да убиватъ майките си, па чиновниците пѣтни и дневни до шантанитѣ и много-много още други. А за тѣзи работи кромидови глави нещѣтъ, — искатъ пари. Па тѣзи пари, ако ги не взематъ отъ настъ, орлите незнамъ дали ще станатъ кайль да имъ даджътъ.

IV.

И запрѣтнахъ се азъ трети путь на работа, — обрѣгахъ на даванието. Зимѣ-лѣтѣ вѣтра вѣе, гората вѣчно бучи, водата нийдѣ не сирира, а ведно съ тѣхъ, и азъ не найдохъ почивка, и лѣнъ, що е, не узнахъ. Кървавия потъ никога не се прѣмаха отъ дѣбѣлата ми кожа, и все пакъ повече ли тѣгли ярема — по-голѣма става и берията. А червените листове

инспекциите и на министерството съж отнети
ония властнически права, които днес съж на-
правили учителя изцяло подчинени на държавата. За уволнението на учителя никой другъ
не може да постанови освънъ окръжния съдъ
по представление отъ министерството и то въ
следующите случаи: «когато нѣкой учитель
некайно би зарѣзъл учителските си длъжности
или би погрѣшили противъ общата нрав-
ственостъ» (чл. 53 отъ закона).

Подобно разпрѣдѣление въ службите на
училищните власти и предаване дисциплинар-
ните функции на общия гражданска съдъ е
гонѣло да направи отъ учителя единъ свободо-
денъ гражданинъ, независимъ отъ никого въ
изпълнение на службата си, а училището
едно свободно народно учреждение. Свободни-
тъ начала при организиране учебното дѣло въ
Ист. Румелия ний съглеждаме и въ обстоятел-
ството, дѣто по чл. 8 отъ закона «всѣкий единъ
отъ която въра и народностъ и да бъде има
право да отвори училище, стига да изпълни
условията на нравственостъ и способностъ».
Чл. 3-й изрично казва «всички народности въ
Ист. Румелия иматъ еднакви права въ народ-
ното просвещение. Всѣки кой може да се учи
и образова по какъвто язикъ и въ каквото
научно направление му е воля». Обаче, този
членъ 3-й, който буквально е билъ прѣписанъ
конституцията на Источна Румелия—Орг. У-
ставъ, е билъ нарушенъ малко по долу съ на-
писанието чл. 11 отъ същия законъ. Цѣлъта
на учението въ основните училища, по чл. 11
отъ закона, е «да се възпитатъ дѣцата нрав-
ствено религиозно, да имъ развие душевните
и тѣлесни сили та да имъ даде общо знание
и умѣние, каквото трѣбува и понаса всѣкому
въ общежитието». Да се говори, че всѣки е
свободенъ да се учи въ каквото ще научно
направление и същеврѣмено да се опредѣля
изрично цѣлъта на основното учение като
нравствено религиозно, това ще каже да до-
пунснемъ най-големото противорѣчие въ единъ
законъ между едно върховно общо право на
гражданина е едно частно право, относящо се
специално до основното учение.

Обаче, впечатлението отъ туй противорѣ-
чие се заглажда отъ едно постановление на
специалния вътрѣшъ правилникъ, издаденъ
на 26 Августъ 1881 г., въ който е разяснена
втората половина на чл. 11 отъ закона, име-
но онова що се отнася до даване знание и
умѣние, необходима за всѣкого въ обществе-
ния животъ. Чл. 3 отъ рѣчения правилникъ
между другото казва и следующето: «учителя
въ всѣки случай ще гледа и залѣга да надъх-
дѣцата на любовь и почетъ къмъ областните
учреждения и къмъ уставните свободности»
(уставни свободности—конституциони свободи).
Това ще рѣче, че по край другото основно-
то училище има за задача да даде граждан-
ско възпитание на дѣцата, като развие обичъ
у тѣхъ къмъ свободните учреждения на об-
ластната,—задача, която е най-достойна за учи-
лищата на една държава, гдѣто на всѣки не-

все летѣтъ и летѣтъ. Днеска—утрѣ, съ заеми, съ не-
добори, заборчихъ се на цѣлъ свѣтъ, па видѣхъ, че
не мога излѣтъ на глава съ това кучешко тегло. На-
мислихъ да се оженя. Дано па, рекохъ тръгне напа-
прѣдъ, а то тѣй мѫжъ се живѣе. Оженихъ се азъ
и намѣрихъ жена по воля. *Платихъ си джеремето и
за това на попа, па заживѣхъ новъ животъ.* Ехъ,
общахъ азъ жена си, и колко мило ми бѣше съ
ней! Сиромашията ни съедини, неволята ни ражда-
ше любовь. И почувствувахъ азъ, че ярема става по-
лекъ, теглото по сносно, но то бѣ за малко. То бѣ-
ше само една искра въ хиляда тѣмни нощи. Да от-
давна бѣше то и всичко прѣмина по стария редъ.
Менъ ме прѣстѣдваше свѣтътъ... «Сѣдба?—та що
е това—«сѣдба» и гдѣ се намира онова, което хора-
та наричатъ «частие»? Сѣдба и частието не сѫ-
ли тѣ хората, между които живѣемъ, свѣтътъ съ ко-
гото дружимъ? А този свѣтъ бѣше противъ мене. Но
не цѣлъ свѣтъ бѣше противъ мене. *За мойто тѣло
бѣ само една шепа хора, които тѣнятъ три прѣста
смрадъ.* И тази шепа налага нещастието на свѣтътъ,
и тѣзи три прѣста смрадъ се наричатъ царница.

V.

И заработихме ни съ жената. Нѣкаква луда и
и демонска сила ни тикаше се напрѣдъ и ни въ-
рѣхме съ мъжчина ходъ. Спремъ ли се да починемъ
—нѣкаквътъ бѣстъ ни задушваше и не ни даваше по-
кою; лѣгнѣмъ ли да поспимъ—горчивъ потъ застѣг-
ше настѣтъ мускули, нѣкакви черни демони почваха
да ни бодятъ най-жестоко и най ставахме и въ-
рѣхме на работа. Гладни бѣхме,—но вървехме; голи
и боси,—но ний не можехме да спремъ; студъ, синъ

инъ членъ, споредъ закона, се предоставя право
да играе извѣстна роля въ съдбата ѝ и въ
управлението ѝ.

ДОПИСКИ

Проеvѣtителна работа.

Дописка отъ с. Сарсанларъ (Тутраканско).

При тукашното училище има трима души учи-
тели—две учители и единъ учитель, които въ дѣ-
години срокъ немалка дѣятельностъ сѫ проявили.
Първото обстоятелство, което потикна учителятъ да
разширятъ своята дѣятельностъ и извѣнъ четириетѣхъ
стени на училището е тѣхното съзнание, а това сил-
но биде подкрепено отъ условията, които винаги
благоприятствуваха за постигане на всички предпри-
ятия отъ страна на учителятъ. Селото е населено съ
хора, които сравнително околните села сѫ интели-
гентни, но ишъкъ злѣ икономически потиснати и
ограбени отъ разни мѣстни и страни лихвари, които
много чувствително сѫ присущи тѣхните производи-
телни сили. Тия обстоятелства добре бѣха схвана-
ти отъ учителятъ и като най-силно срѣдство, което
посочиха учителятъ срѣчу тия условия бѣ просвеще-
нието, тоя мощнъ факторъ, които може напрѣвъ
планъ да го потикне къмъ самосъзнание.

А учителятъ на първо място си служиха съ
вечерно, недѣлно училище, забавления, предаване
и т. н. Миналата година бѣха отворени вечерни курсове
за мѫже и недѣлно—зѣ момитѣ. Отвориха се въ
началото на Декември и се закриха предъ Мартъ—
ст резултатъ прѣвъходни. Въ тия курсове се под-
готви почва за основание читалище, но нѣмание
материални срѣдства. Скоро се приготвиха една литерату-
рна вечеринка и едно представление съ помощъ
на самитъ селски младежи и се създаде фондъ за
проектираното читалище. Вижъ се къмъ края на Мартъ
съ читалище вечъ брои година врѣ-
ме отъ своето съществование.

Душата на това читалище е, разбира се, пакъ
учителятъ. То днесъ располага съ около 40 членове,
съ една скромна библиотека, получава вѣстници и
списания. Тазъ годишниятъ активъ на читалищната дѣ-
ятельностъ брои: една литературна вечеринка, едно
уро, шестъ представления. Въ читалището сѫ дѣ-
ржани около 15 сказки. Тази година по нѣмание срѣд-
ства, които общината отказа да даде—учителятъ не
отвориха вечерни и недѣлни курсове—нѣ вмѣсто това
тѣ устроиха вечерни бесѣди въ читалището — 4
пжти въ седмицата, въ които сѫ дѣржани сказки, че-
тения изъ литература и се бѣсѣдуващо по въпроси,
които изникваха отъ самитъ слушатели. Тия бесѣди
винаги почти почваха отъ 8—9 часа и продължаваха
до 11—12 часа. И млади и стари се струпваха
на тия бесѣди, а послѣдните винаги се испльваха съ
увиждение и интересъ. Прѣзъ тази зима—почти всичко
е исчезено отъ библиотеката на читалището и
може да се твѣди, че всичко това значително е пов-
дигнало съзнанието на младежката и че е създадена
интелигенция—която твѣрдо вѣрва и оцѣнява значе-
нието на самообразоването. Читалището сега за се-
га си е поставило за цѣль да си построй помѣщение
за читалището и салонъ още това лѣто. Ще постиг-
не ли то тази цѣль? отова ще зависи отъ съг-
ласието и груда на самитъ членове—«Съ трудъ и
постоянство всичко се постига». Нѣ едно обстоятел-
ство най-силно бѣрка и ще сърка за поскорошното
реализиране тази мечта на Сарсанларци—тое прѣ-
пятствията, които мѣстните дербейовци — чорбаджии
съ кметството, заедно поставиха.

Дѣятельността и стрѣмлението на сарсанларци
не по-малко е заслужило и тази честь да даде по-
тиктъ и на околните села да проявяватъ и тѣ при-
знаци на животъ. До като всичко това прави добро
впечатление и радва всѣки вѣнченъ постътъ,—са-

и вѣтръ,—ний се влечехме съ напрѣдъ и напрѣдъ;
тѣмни нощи, гърмове и тресци,—но намъ живота ни
предвидяхме да вървимъ безпирно, да тѣглимъ ярема
безъ почивка. И на кждѣ—Тамъ далече, въ пжъ
безизходенъ, въ пропасть безпрѣдѣла.

VI.

А все пакъ печелата бѣше толкова, — колкото
да не умрѣмъ отъ гладъ; печела, които подкосваше
насия животъ и ни морѣ съ бавна и мѫчителна
смѣрть. Всичко що изкарваше по години—царница-
та го прибраше за минута. На Господа ще се умо-
лишъ, дявола ще ти чуе лакърдията, а това що го
казвашъ по настъ «бирника», занеси му хиляда гроша,
на ако ти не стигне едно пѣтче, а той ти ги хвѣр-
ля всичките. Па сетьнъ—Ехъ, то сетьнъ е хубавото:
бре глови, бре берий; бре запсѣли данъци, бре недо-
растли недобори, бре чума, бре болестъ?—па ти зафу-
чи главата, па незнаешъ кждѣ ходишъ. А що е ви-
новатъ гука бирника? Не е ли и той човѣкъ като
настъ? Нема той нѣма сърце, нема той неразбира отъ
сиромашъ? Като е бирникъ, ти нему не продавашъ
ли котлетата за данъци и борчове?—Е да, ама царя
му заповѣда и той ни обира. Нали и ни всичките
сме подъ единъ даръ? Нали той може да ни бѣси, да
ни безчести, да ни убива? Нали той е нашъ царъ? Нали
за него сѫдъ нѣма? А ний що сме? Покорни ро-
би и трѣбва да слушаме. Инакъ, за настъ има: затво-
ри, зандаи, участъци, кампици, пѣсъчни кесета, пуш-
ки, топове, куршуми, картечи, бѣсилка. Не вѣрватъ?
—Прочетете законите. Зеръ, ви още не знаете,
че дѣржавитѣ сѫ наравени за благото на царствъ и
големитѣ, а за тѣглото на народитѣ? (слѣдва).

мо, нашитѣ селски думбази—нѣкакъ само—зашто
има старци, които сами пращатъ синоветъ си
да се развиватъ въ читалището, — не могатъ да
тѣрпятъ новото течение, новия животъ, който се съз-
даде за селянитѣ. Тия хорица, като виждатъ какъ се
рони почвата подъ тѣхните нозе—почва на която тѣ
сѫ градели досегашните си дербейства и разбойни-
чества; като виждатъ, че свитлината — прѣскана отъ
читалището—отбълува тѣхните мрѣзни дѣянія и забѣр-
катъ смѣтките имъ—тѣ правятъ опити всевъзможни
за сломяване на всичко.

Дописка отъ с. Угърчинъ (Ловчанска оволя)

Кмета на селото ни съвсѣмъ е забравилъ свои-
тѣ длѣжности, което се вижда отъ слѣдующите факти.
1) Настоящия предприемачъ на «интизапа» Ст.
В. Бозаджи, въпрѣки изричното забранение въ поем-
ните интизапски условия, вѣнъ отъ слѣдуето му се
по закона възнаграждение, позволява си да взема по
20 ст. за всѣко свидѣтелство. На многобройните
плачения за това безбожно скубане селяните отъ
този предприемачъ, които прѣди години за 20—30 лв.
стъблече голь единого нещастника, г. кмета съвсѣмъ и
не обрѣча внимание, защото у Бозаджиата има ху-
бава мастика.

2) Извѣстиятъ богаташъ Дико Н. Шейревовъ,
които заграби всички общини мѣста около «Горникъ»
като изказа претенция и надъ онова, кждѣто става
сел. пазаръ, че се спрѣ и по-нататъкъ: милостта му
възползвана отъ положението си, като общински
съвѣтникъ, дѣржащъ здраво кметската юзда, прѣди
нѣкакъ дена започна постройката на кафене на ху-
бавия общини, площадъ срѣчу домъ на К. Русковъ.
На Шейревовъ разпореждания кмета работѣли се
подчинява, понеже кметътъ на последниятъ е яко
свѣрзанъ съ волята на първий, ето защо нѣма кой
да възпрѣтиствува на грабителския му инстинктъ.

3) Кметътъ забрани обработването за въ бѫда-
ше на 100-на дк. ниви—часть отъ обширната ни ми-
ра, отъ които не само нѣкакъ бѣдни съмѣйства ис-
карваха прѣпитанието си, но и общината добиваше
ежегоденъ доходъ отъ 1000—1200 лв. А това се на-
прави съ цѣль, за да имать по-обширни пасища за
добитъкъ си нѣкакъ общини. съвѣтници.

4) Същиятъ кметъ е получилъ отъ дѣрж. бирникъ
1500 лв. кирия по прѣвъзоване прѣзъ 1900 год. деся-
тъчните храны, за да бѫда раздадени на кираджии-
те селяни; обаче, и до сега нито се прѣдаватъ по
принадлежностъ, нито сѫ употребени за нѣкои об-
щини. цѣли, напр. за поправка на порушеното ни учи-
лище, както що се кани да стори.

А сега той (кметъ) си строй кждѣ: ний на
всички бивши кметове въздиಗахме кждѣ и дюкени,
като сараи (дѣланите камани въ основите на Бозад-
жиевия ханъ сѫ прѣкарани безплатно отъ Угърчини-
ци отъ 3 ч. разстояние), та какво би било ако постег-
немъ и сегашния?

Че изчерпватъ ли се калпавитѣ му работи, за
да се помѣстятъ въ единъ вѣстникъ?

За всичко това съ едно обширно заявление, съ
което се иска бламацията на общ. съвѣтъ, е донесе-
но на надѣжн. власти; обаче и тѣ си правятъ ог-
лушки, види се, за туй, защото въ Угърчинъ, кой знае
какъ, нѣма привърженици на нинѣвластвующата пар-
тия, които биха ускорили исканията на 600—700 д.
избиратели, а безъ подобни посрѣдници нищо не ста-
вало. Уѣдихме се?

Владиковъ.

Дописка отъ гр. Луковитъ.

Въ нашия градецъ Луковитъ има единъ типъ
интелигенция (отъ чиновници и свободни професии), за
които рѣкохъ да ви пиша дѣ-три думи. Тѣзи хора
се издѣржатъ изключително на сиромашки гърбъ: бир-
ократията чака изтичането на мѣсесца или нѣкакъ ко-
мандировчица (обиколчица), за да си види джѣбчето
пълно съ срѣбрь; а тие съ свободна професия (адво-
кати, прошенописци и пр.) и тѣрговци гледатъ да
поприбератъ народни грошовици, било за двоокатска
защита, било за развалени, гнили или фалшивици

1. За наказанието на нѣкоя учители по окр. № 12,680 дружеството не намира за главен виновникъ помощникъ окр. инспекторъ, П. Кокилева, а намира за винова изобщо Търновската инспекция и нѣкои главни учители.

2. Дружеството одобрява застѫпничеството на Прѣдседателя на др-то. К. Чорбановъ, направено отъ името на дружеството, съ което е станала причина да се издириятъ виновниците по наказанието на након дружествени членове и да имъ се обѣгчи наказанието.

Отъ Дружеството.

ХРОНИКА.

Министриятъ Сарафовъ и Даневъ вече съзминали за Парижъ да водатъ прѣговори за заема. Вижда се, че правителството ще иска още въ настоящата сесия да внесе договоритѣ. Но какви ли ще бѫдатъ тѣ? Ако вѣрваме вѣстниците, новия заемъ ще бѫде много по-добъръ отъ първия и че всичко вече е свършено въ Петербургъ. Това хубаво, но защо ли пъкъ Даневъ отново отива въ Парижъ?

Онзи денъ 1 Май (18 Априлъ) Плѣвенскиятъ организирани работници отпразнуваха своя празникъ—празника на трудътъ. Утреньта да доха забавително утро въ своя клубъ, гдѣто бѣха се събрали достатъчно хора; отъ тамъ около 60—70 души съ пѣсни потеглиха къмъ т.-пощенската станция да дадатъ поздравителни телеграми до своите празнующи другари въ другите градове. Вечеръта работническата организация даде безплатна вечеринка въ салона на читалище «Съгласие», на която присъствуваха повече отъ 400 души. Хубава гледка прѣставляше публиката: това бѣше всичко онеправдано и потиснато отъ съврѣменния общественъ строй—това бѣше истинския народъ, който денъ и ноцъ се мѫчи и работи за да можатъ други да се ползватъ отъ тѣхния трудъ.

Научаваме се, че нѣкои отъ г. г. гражданитѣ много се сърдили на учителския съборъ, който стана на първите два велиденски празници. Ний просто не можемъ разбра побужденията на тѣзи плѣвенски граждани. Нима тѣ не можатъ да съзнаятъ, че единъ такъвъ съборъ е оставилъ на Плѣвенъ най-малко 2000 л., нима тѣ не можатъ да бѫдатъ толкова толерантни при търпятъ чужди мисли и да оставатъ свободно събирането на тѣзи млади хора, които не искатъ нищо друго, освѣнъ да помогнатъ на своя народъ?

Помолини сме отъ Настоятелството на Д-во «Съгласие» да дадемъ място на слѣдното:

Настоятелството на Плѣвен. общество, образов. дружество «Съгласие» изказва публична благодарностъ на г. Георги Челебиевъ, Плѣвен. държавенъ бирникъ, който подари 10 л. за въ полза на читалището по случай именния му денъ—Гергьовъ-денъ (23 того) понеже на този денъ той нѣма да приема посещения.

г. Плѣвенъ, 18 Априлъ 1902 год.

Прѣдседателъ: **Ив. Георгиевъ**
Секретаръ: **П. Ненковъ**.

Пишатъ ни отъ Габрово. «Тукъ се подвига като прѣставитель на Темида нѣкой си Минковъ, който никой не знае по какъвъ начинъ е достигналъ до положението да раздава правосѫдие. За да види читателя до кѫдѣа достигатъ неговите юридически познания, ще си позволимъ да цитираме случая съ дѣлото на Венко Гжбенски съ Барамовъ. Гжбенски нарекътъ Барамова «социалистъ» и по поводъ на това се образувало дѣло «за клевета». Сѫдията, безъ да му мисли много, счѣлъ думата «социалистъ» за позорна и осудилъ Гжбенски на затворъ. Подобно правосѫдие не сѫ раздавали и единоврѣменните турски кадии. Вижда се Габровския сѫдия иска да спечели лаври, които въ нашия градъ никакъ не минаватъ. Ний разбираме г-нъ Пецовъ, като водителъ на народните да не избира срѣдства въ борбата съ своите противници и да подига такива смѣшни дѣла, обаче не разбираме, какъ единъ сѫдия може да се увлъчи отъ своите чувства противъ социалистич. партия и да нанася обида съ своите решения на една цѣла група граждани, отъ които всѣки единъ стои по-горѣ отъ него.—За сѫдия сѫдия ни разказватъ, че по-случай дохожданието на владиката, той изпѣхдилъ гражданинъ отъ канцел-

рията си, зарѣзалъ си работата и отишълъ владиката да посрѣща. Стѣдъ подобни работи мислимъ, че началството на тоя сѫдия трѣба да го прѣши къмъ нѣкое отъ неговите куриозни дѣла и да го остави на съхранение въ архивата».

Твърдѣ нервозна е станала Плѣвенската бюрокрация, блюстителка на нравствеността и порядъка, отъ една седмица насамъ. Нѣкои обясняватъ това съ обстоятелството, дѣто въ града ни имаше единъ съборъ отъ учители, които твърдѣ смѣло изказаха своите мисли и за бюрокрацията, и за армията, и за монархията и за всички. Учителите си вече разодиха по мястата и си заловиха работата, а между туй «благовѣштаниетѣ» не прѣставатъ да ругаятъ по улиците и кафенетата, като че ли царството имъ наближава да се свѣрши. Сѫщо тѣй забѣлѣзва се твърдѣ голѣма нервозность и между защитниците на отечество то, които нѣмаха смѣлостта да се явятъ на Събора и изслушатъ присѫдата на здравия разумъ върху тѣхното дѣло, но които иматъ незавидната смѣлостъ да критикуватъ противниците си изъ кюшетата. Трѣба ли да казваме, че учителите твърдѣ спокойно гледатъ на това взаимно давение между бюрокрацията и че съ присмѣхъ се отнасятъ къмъ тази комична нервозностъ?

Зашо ли вѣрви тѣй бавно работата по акта на бившето кметство или това бѣше само една прѣдизборна агитация? Собствено и ний не мислимъ, че този актъ има друга цѣль.

Ирѣнъ
Плѣвенски Сокрѣженъ Сѫдъ.

ОПРЕДѢЛЕНИЕ

№ 964

Плѣвенски Окрѣженъ сѫдъ въ распоредителното засѣданіе на 14 Августъ хилядо и деветстотинъ и първата година въ съставъ: Прѣдсѣдателъ чл. Р. П. Георгиевъ, членове: Христо Ив. Генчевъ, сѫдебенъ канд. Ст. Константиновъ, при Подсекретаря Петю Гечевъ и при участие на зам. Прокурора Г. Ив. Стоманяковъ, разглѣда дложеното отъ сѫдеб. кандидатъ Ст. Константиновъ отношение отъ Петърнишкото Общинско Управление вход.

№ 6509/901 г., съ което съобщава, че жителътъ отъ селото му Димитъръ Бочовъ нѣма законни нито узаконени наследници, моли да се усинови законенъ наследникъ Георги Илиевъ.

Сѫда, като изслуша заключението на Зам. Прокурора и като взе прѣдъ видъ: че Димитъръ Бочовъ нѣма законни наследници, че до сега не е усиновявалъ други дѣца; че той е състоятеленъ, понеже притежава недвижими имоти на стойностъ 2782 л.; че бащата на усиновяния, Илия Ивановъ, отсѫствува неизвѣстно гдѣ повече отъ 18—19 години и слѣдователно Георги Илиевъ, е безъ баща за сега; че отъ изложеното се вижда, че усиновление ще бѫде въ полза на усиновяния.

ОПРЕДѢЛИ:

Допушта осиновяването на Георги Илиевъ.

Нагървообразното подписали: Прѣдсѣдателътъ чл. Р. П. Георгиевъ, членове: Хр. Ив. Генчовъ, Сѫдеб. Кандидатъ, Ст. Константиновъ и приподписалъ п. Секретаръ П. Гечевъ.

ВЪРНО:

Прѣдсѣдателъ: **В. Аврамовъ**
Секретаръ: **Т. Бояджиевъ**

Обявленія отъ Сѫд. Пристави.

№ 3390

Извѣстявамъ, че 31 день отъ денътъ на послѣдното двукратно публикуване настоящето въ В. «Нова Струя» ще се продаватъ на публиченъ търгъ въ канцеларията ми въ гр. Плѣвенъ слѣдующите недвижими имоти, а именно:

1) Къща-канторъ въ с. Писарово, направена отъ прѣстъръ материали и покрита съ кермиди, оцѣнена за 60 лева.
2) Инциликъ (работилница) въ с. Село — 3 лева.
Горни имотъ принадлежи на Димитъръ Пановъ отъ с. Писарово, не е заложенъ, продава се по взисканието на Годаръ Цвѣтковъ отъ с. Село за 280 л.

Плѣвенъ, Печатница на Т. Хр. Бѣрдаровъ

лихвѣтъ и разносътъ по исполнителния листъ № 2791 на Плѣвенски Окол. Мир. Сѫдия

Наддаванието ще почне отъ първоначалната оцѣнка.

Разглѣждането книжата и наддаванието може да става всѣки присѣтственъ денъ въ канцеларията ми. гр. Плѣвенъ, 4 Априлъ 1902 год.

Дѣло № 569/99 год.

Сѫдебенъ Приставъ: Ив. Цоковъ.

№ 3391

Извѣстявамъ, че 31 день отъ денътъ на послѣдното двукратно публикуване настоящето въ В. «Нова Струя» ще се продаватъ на публиченъ търгъ въ канцеларията ми въ гр. Плѣвенъ слѣдующите недвижими имоти, находящи се въ Писаровското землище, а именно:

1) Нива «Менковъ Геранъ» 9 дек. — 13 лева.
2) Нива «Бабишка Могила» 12 дек. — 18 лева.
3) Нива «Орѣховски пѣтъ» 6 дек. — 9 лева.
4) Нива «Плѣвенски пѣтъ» 6 дек. — 9 лева.

Горни имотъ принадлежи на Сава Цоковъ отъ с. Писарова, не е заложенъ, продава се по взисканието на Тодоръ Цвѣтковъ отъ с. село за 72 л.; лихвѣтъ и разносътъ по исполнителния листъ № 3720 на Плѣвенски Окол. Мир. Сѫдия

Наддаванието ще почне отъ първоначалната оцѣнка. Разглѣжданието книжата и наддаванието може да става всѣки присѣтственъ денъ въ канцеларията ми. гр. Плѣвенъ, 4/IV 1902 год.

Дѣло № 511/98 год.

Сѫдебенъ Приставъ: Ив. Цоковъ.

№ 3392

Извѣстявамъ, че 31 день отъ денътъ на послѣдното двукратно публикуване настоящето въ В. «Нова Струя» ще се продаватъ на публиченъ търгъ въ канцеларията ми въ гр. Плѣвенъ по 1/3 част отъ слѣдующите недвижими имоти, находящи се въ Писаровското землище, а именно:

1) Къща въ с. Писарово «Улица Главна» съ селище 4 декара — 30 лева.
2) Нива «Полето» 15 дек. — 15 лева.
3) Нива «Полето» 8 дек. 1 аръ — 7 лева.
4) Нива «Полето» 11 дек. 4 ара — 12 лева.
5) Нива «Задъ Махмудовото» 7 дек. 4 ара — 7 л.
6) Нива «Задъ Махмудовото» 7 л. 4 ара — 7 л.
7) Нива «Дѣловетъ» 3 дек. — 3 лева.
8) Нива «Крайцето» 7 дек. — 7 лева.
9) Нива «Срѣдний връхъ» 14 дек. — 14 лева.
10) Нива «Срѣдний връхъ» 3 дек. 8 ара — 3 л.
11) Гробищникъ съ пѣтъ «Жински долъ» 2 л. — 2 л.
12) Лжъ «Женски долъ» 7 дек. 5 ара — 8 лева.
13) Ливада «Чамурски Лжъ» 30 дек. — 30 лева.
14) Ливада «Тульво» 4 дек. — 4 лева.
15) Бранице «Равнишето» 10 дек. — 10 лева.
16) Бранице «Гендоновата падина» 2 д. — 2 л.
17) Бранице «Жилманова Падина» 10 д. 2 ар. — 10 л.
18) Бранице «Салиевата Поляна» 9 д. 4 ара — 9 л.
19) Бранице «Могилитъ» 12 дек. 2 ара — 12 л.
и 20) «Срѣдния връхъ» 8 дек. 10 лева.

Горните имоти принадлежатъ на Кръстю Петровъ отъ с. Писарово, порачителъсвъвалъ е на сума 500 л. съ тѣхъ и се продава се по взисканието на Тодоръ Цвѣтковъ отъ с. Село за 100 л. лихвѣтъ и разносътъ по исполнителния листъ № 2190 на Плѣвенски Окол. Мир. Сѫдия

Наддаванието ще почне отъ първоначалната оцѣнка. Разглѣжданието книжата и наддаванието може да става всѣки присѣтственъ денъ въ канцеларията ми. гр. Плѣвенъ, 4 Априлъ 1902 год.

Дѣло № 469/99 год.

Сѫдебенъ Приставъ: Ив. Цоковъ.

№ 3454

Извѣстявамъ, че 31 день отъ денътъ на послѣдното двукратно публикуване настоящето въ В. «Нова Струя» ще се продаватъ на публиченъ търгъ въ канцеларията ми въ гр. Плѣвенъ слѣдующите недвижими имоти находящи се въ с. Гор. Митрополско землище, а именно:

1) Нива «Никополски пѣтъ» 8 дек. — 24 лева;
2) Орица «Вѣлчовецъ» 9 дек. 8 ара — 29 л. 40 ст.
3) Нива «Врачова могила» 18 дек. 5 ара — 55 л.
50 ст. 4) Нива «Калето» 15 дек. 2 ара — 45 л. 60 ст.
5) Орица «Филиповъ геранъ» 16 дек. 8 ара — 50 л.
70 ст. 6) Орица «Дѣрварски пѣтъ» 19 дек. 5 ара — 58 л. 50 ст. 7) Орица «Стоянова колиба» 19 дек. — 57 л. 8) Нива «Никополски пѣтъ» 19 дек. 5 ара 58 л. 50 ст. 9) Нива — Орица «Ясенски пѣтъ» 14 дек. 3 ара 42 л. 1, 90 ст. 10) Нива «Вѣлчовецъ» 17 дек. — 51 л. 11) Орица «Велчовецъ» 17 дек. 8 ара — 53 л. 40 ст. 12) Нива «Равнишето» 12 дек. 5 ара — 37 л. 50 ст. 13) Нива «Барата» 10 д. — 30 л.

Горните имоти принадлежатъ на Цанко Пенчовъ отъ с. Гор. Митрополия, не сѫ заложени продава се по взисканието на Никола Г. Вѣреновъ отъ гр. Плѣвенъ за 494 л. лихвѣтъ и разносътъ по исполнителния листъ № 3496 на II Плѣвенски Мир. Сѫдия

Наддаванието ще почне отъ първоначалната оцѣнка.

Разглѣжданието книжата и наддаванието може да става всѣки присѣтственъ денъ въ канцеларията ми гр. Пл